

Peter Cuijpers

Gezangen van de opgang

Psalm 120 t/m 134

Een atheïst vroeg eens aan een christen: ‘Geef me eens één bewijs dat God bestaat?’ De christen antwoordde: ‘Het volk Israël. Kijk naar het volk Israël. Is er een volk op aarde dat zo vaak door het oog van de naald is gekropen als de Joden?’ Wanneer we denken aan de pogroms en de holocaust is het een wonder dat ze dit alles hebben overleefd. En dat ze het hebben overleefd, heeft maar één reden: de HEERE is de Bewaarder van Israël.

Spijtig genoeg heeft het gesecculariseerde Israël dit niet altijd willen erkennen. Maar al te vaak hebben ze hun overwinningen toegeschreven aan hun eigen kennis, wapens en macht. Onder hen bevindt zich echter een overblijfsel naar de verkiezing van de genade (Rom. 11:5). Vrome Joden die ervan overtuigd zijn dat ze zonder de hulp van God zouden zijn uitgeroeid. Dit gelovig overblijfsel vinden we ook terug in de gezangen van de opgang, de pelgrimliederen van Psalm 120 tot 134.

Gezangen van de opgang – Hammaäloth

Er zijn vijftien psalmen die pelgrimliederen, of gezangen van de opgang worden genoemd: Psalm 120 t/m 134. In het Hebreeuws worden ze hammaäloth genoemd. Hammaäloth betekent opgang of opklimming. Deze liederen werden door de Israëlieten gezongen als zij optrokken naar Jeruzalem om deel te nemen aan de jaarlijks te houden feesten voor de HEERE .

De gezangen beginnen in *Psalms 120*. De psalmdichter bevindt zich op vijandige bodem, ver verwijderd van Jeruzalem. Hij lucht zijn ziel bij de HEERE en geeft uiting aan zijn heimwee naar de heilige stad. Te lang heeft hij gewoond onder hen die de vrede haten en met een bedrieglijke tong spreken. In *Psalms 121* slaat hij zijn ogen gericht op naar de bergen van Jeruzalem. De HEERE, Die hemel en aarde gemaakt heeft, zal het gelovig overblijfsel te hulp komen; op Hem hebben zij immers hun hoop gevestigd. In *Psalms 122* roepen ze elkaar op om samen naar het huis van de HEERE in Jeruzalem te gaan. Na de tijd van vreemdelingschap zijn ze in Jeruzalem aangekomen; hun voeten staan binnen de poorten van Jeruzalem (vs. 2).

Psalms 123 verplaatst ons naar de Grote Verdrukking, de tijd van grote benauwdheid voor Jakob, de tijd dat de antichrist in Israël aan het bewind is. Ze hebben echter niet alleen te lijden onder het bewind van de antichrist. Israël wordt tijdens de laatste drie-en-een-half jaar van de Grote Verdrukking van twee kanten aangevallen: door de koning van het zuiden (Egypte), en door de koning van het noorden, de koning van Assyrië oftewel de Assyriër.

In *Psalms 83* worden de landen opgesomd die samen met de Assyriër beraadslagen om Israël letterlijk van de kaart te vegen. Deze landen zijn de tenten van Edom en de Ismaëlieten, Moab en de Hagrieten, Gebal, Ammon en Amalek, Filistea met de bewoners van Tyrus (Ps. 83:3-9).

Het is interessant om na te gaan welke plaatsen en volken in deze psalm worden genoemd:

- Edom en Moab ... Jordanië, dat voor 70% uit Palestijnen bestaat.
- Ismaëlieten en Hagrieten ... Arabische volken.
- Tyrus (Libanon) ... Hezbollah (gesteund door Iran).
- Filistea ... Gaza en de Westelijke Jordaanoever; Hamas en andere Palestijnse terreurgroepen.

Israël zal tegen deze overmacht geen standhouden. De koning uit het noorden met zijn bondgenoten bezetten Israël, maar ook Egypte moet eraan geloven (Dan. 11:40-45). Tijdens de grote benauwdheid richten ze hun ogen op de HEERE Die in de hemel zit. Ze bidden of Hij hun genadig wil zijn, want hun ziel is meer dan verzadigd van de spot van de zorgelozen, de overmoedigen (NBG), van de verachting van de hoogmoedigen.

In *Psalms 124* kijken ze terug op de vreselijke vervolgingen. Ze loven de HEERE, Die hen niet heeft overgegeven tot een prooi voor de tanden van hun vijanden. Als een

vogel is hun ziel ontkomen uit de strik van de vogelvanger. *Psalm 125* spreekt over hun onwankelbaar vertrouwen in de HEERE : *‘Wie op de HEERE vertrouwen, zijn als de berg in Sion, die niet wankelt, maar voor eeuwig blijft.’* Er zal een einde komen aan de scepter van de goddeloosheid, hen die ongerechtigheid bedrijven zal de HEERE van de aardbodem doen verdwijnen. Ja, alle volken die Jeruzalem hebben aangevallen zullen worden geoordeeld (zie o.a. Zach. 12:1-9). De volken worden verzameld voor de troon van de Heere Jezus, de troon van Zijn heerlijkheid, en Hij zal ze van elkaar scheiden, zoals de herder de schapen van de bokken scheidt (Matt. 25:31-46).

In *Psalm 126* uiten ze hun dankbaarheid en blijdschap voor de HEERE , Die grote dingen bij hen gedaan heeft. De HEERE heeft hen bevrijd uit hun gevangenschap, maar nog niet allen! In vers 4 is namelijk sprake van degenen die nog uit hun gevangenschap moeten terugkeren. Zij behoren tot de tien stammen, die pas zullen terugkeren na de wederkomst van de Christus (Jes. 11:11-12; Ezech. 37:1-22). *Psalm 127* spreekt profetisch over de herbouw van de tempel. Psalm 127 is geschreven door Salomo. Hij is een type van de Heere Jezus, de Vredevorst. Onder Zijn bewind wordt het huis van de HEERE , de nieuwe tempel, herbouwd (Ezech. 40-42; Zach. 6:12-13).

Psalm 128 beschrijft vervolgens de zegen voor de godvrezende Israëliet. Er is een einde gekomen aan al de haat en vijandschap. Gezinnen worden gezegend en hoeven niet meer te vrezen voor terreuraanslagen. Vrouwen, kinderen en kleinkinderen die op beestachtige wijze zijn vermoord, of als gegijzelden zijn weggevoerd, zijn dan volkomen veilig. Shalom voor Israël! *Psalm 129* ziet terug op het verleden van het volk Israël: *‘Zij hebben mij dikwijls benauwd, vanaf mijn jeugd – zeg dat toch, Israël’* (vs. 1). Ploegers hebben over hun rug gemaaid en hun voren lang gemaakt (vs. 3). Hoeveel leed is dit volk aangedaan, toch hebben hun vijanden hen niet overwonnen (vs. 2). De HEERE , Die rechtvaardig is, heeft de touwen van de goddelozen afgehakt (vs. 4). De touwen waarmee de trekossen aan de ploeg werden gespannen, zijn hier door de HEERE afgehakt. Dit betekent dat er een einde is gekomen aan al het leed dat hun is aangedaan.

Psalm 130 is een boetepsalm (HSV). Israël gaat niet vrijuit; ook bij hen is sprake van ongerechtigheden. En het grootste onrecht is dat zij hun Messias, de Heere Jezus, hebben verworpen. Maar het gebed dat ‘uit de diepte’ tot de HEERE wordt geroepen (vs. 1), zal worden beantwoord. Over het huis van David en over de inwoners van Jeruzalem zal de HEERE de Geest van genade uitstorten. Zij zullen Hem aanschouwen, Die zij doorstoken hebben. *‘Over Hem zullen zij rouw bedrijven, als met de rouwklacht over een enig kind; en zij zullen over Hem bitter klagen, zoals men bitter klaagt over een eerstgeborene.’* Onder luide smeekbeden zullen ze hun

ongerechtigheden belijden (Zach. 12:10-11). Na het berouw over hun ongerechtigheden sluit de HEERE met hen een nieuw verbond. Hij zal Zijn wet in hun harten geven en die in hun verstand schrijven; en hun zonden en hun wetteloosheden zal Hij geenszins meer gedenken, want door één offerande heeft Hij voor altijd hen volmaakt die geheiligd worden (Hebr. 10:14-18).

In *Psalms 131* is de ziel van het gelovig overblijfsel tot rust en tot stilte gebracht, als een kind dat de borst ontwend is, bij zijn moeder. Dus als een gespeend kind dat volop gedronken heeft aan de borst van zijn moeder. Hoogmoed en trots behoren tot verleden. Als we Gods regeringswegen met het volk Israël overdenken, dan gaat dit ons verstand ver te boven; ze zijn te groot en te wonderlijk voor ons. Laat ons dan ook bescheiden en nederig wandelen als David, de representant van het gelovig overblijfsel. *Gods gedachten zijn niet onze gedachten, en onze wegen zijn niet te vergelijken met Gods wegen, spreekt de HEERE. Want zoals de hemel hoger is dan de aarde, zo zijn Mijn wegen hoger dan uw wegen en Mijn gedachten dan uw gedachten* (Jes. 55:8-9).

Psalms 132 richt onze aandacht op David en al zijn lijden, maar ook op zijn verlangen om voor de HEERE een huis te bouwen; een woning voor de Machtige van Jakob. David is evenals Salomo (zie Ps. 127) een type van de Heer Jezus. Als eerste richt Gods Geest ons op het lijden van David (vs. 1). Petrus schrijft: *‘De Geest van Christus die in de profeten was, heeft tevoren getuigt over al het lijden (meervoud) dat over Christus zou komen en van de heerlijkheden daarna’* (1 Petr. 1:11). In David zien we de ‘lijdende’ Messias op aarde. In Salomo zien we *‘de heerlijkheden daarna’*, de verheerlijkte Messias in de troon van God. Na het lijden zien we het verlangen van David om voor de HEERE een huis te bouwen (vs. 3-5). Het was David echter niet vergund om voor de HEERE een huis te bouwen. Deze eer kwam toe aan Salomo, zijn zoon, de vredevorst: *‘Die zal voor Mijn Naam een huis bouwen, en Ik zal hem de troon van zijn koningschap voor eeuwig bevestigen’* (2 Sam. 7:5-13).

In Sion zal de HEERE voor David een hoorn doen opkomen en voor Zijn gezalfde een lamp gereedmaken (vs. 17). De hoorn spreekt van kracht en macht (Deut. 33:17; 1 Kon. 22:11; Micha 4:13), en het gereedmaken van een lamp voor David spreekt van het licht dat nooit zal uitgaan voor het huis van David. Nooit meer duisternis in Israël! Een belofte die aan David en zijn nakomelingen is gedaan. Maar als we het over ‘Mijn gezalfde’ hebben, dan hebben we het over de Heere Jezus Christus. Aan het koningschap van David en zijn nakomelingen is een einde gekomen, maar als Christus op de troon van David gaat zitten, komt daar geen einde aan. Want *‘God zal Hem de troon van zijn vader David geven, en Hij zal over het huis van Jakob koning zijn tot in eeuwigheid en aan Zijn koningschap zal geen einde zijn’* (Luk. 1:32-33).

In *Psalm 133* zien we de getrouwen eensgezind samenwonen. Het gevolg? *‘Daar gebiedt de HEERE de zegen en het leven tot in eeuwigheid.’* Maar *Psalm 134* is het hoogtepunt. Het is goed en lieflijk dat broeders eensgezind samenwonen en genieten van de zegen die daarvan het gevolg is, maar *Psalm 134* stijgt daar bovenuit. Daar gaat het niet om de zegen, maar om Hem Die zegent, de HEERE Zelf. Het is hun verlangen om Hem die hen zó gezegend heeft te loven en te prijzen. Ze staan op het punt om de herbouwde tempel binnen te gaan. De Levieten en de priesters worden opgeroepen om de HEERE, Die hemel en aarde gemaakt heeft, te loven: *‘Kom, loof de HEERE, alle dienaren van de HEERE, (...). Hef uw handen op naar het heiligdom en loof de HEERE.’*

We gaan niet uitweiden over de huidige toestand in Israël. Dit artikel is slechts een aanzet om de gezangen van de opgang te lezen en te bestuderen, en wel met een bril op die kijkt naar het verleden, heden en toekomst van het volk Israël (vgl. Rom. 9, 10 en 11). Als we deze psalmen biddend lezen en overdenken, zijn ze een bron van hoop en troost. Niet alleen voor onszelf, maar met name voor de Jood die zich vastklemt aan Jahweh, de verbonds-god van Israël. De hammaäloth zijn niet voor christenen geschreven, maar voor het gelovig overblijfsel uit Israël. Dit neemt niet weg dat we er altijd lering uit kunnen trekken (Rom. 15:4). Israël krijgt nog te maken met vreselijke oorlogen die héél veel mensenlevens gaan kosten, de tijd die ook wel de benauwdheid voor Jakob of de Grote Verdrukking wordt genoemd (Jer. 30:7; Dan. 12:1; Matt. 24:21). Het volk Israël heeft nog een zware weg te gaan voordat het bij *Psalm 134* aankomt. Laten we daarom blijven bidden voor de vrede voor Jeruzalem (Ps. 122:6). Maranatha!

Gebeurtenissen na de opname van de gemeente¹

1.	De twee stammen in ongeloof in het land.	Jer. 16:14-19
2.	De antichrist heerst als koning over hen en sluit een verbond met de keizer (de politieke leider) van het intussen herstelde Romeinse rijk, en dit onder de dreiging van de koning van het noorden.	Dan. 9:26-27a; 11:36-39; Openb. 13:14
3.	De antichrist en de keizer van het Romeinse rijk worden 'beesten' genoemd.	Openb. 13:1,11
4.	De antichrist laat zich aanbidden en richt een beeld op in de tempel, voor de keizer van het Romeinse rijk.	Openb. 13:14,15
5.	Strijd van de koning van het noorden met de koning van het zuiden: Kanaän, Israël wordt hierdoor getroffen: eerste inval in Palestina van de koning van het noorden.	Jes. 7:18-24; 10:5-11; Dan. 11:40-41; Zach. 14:1-2.
6.	Beide 'beesten' (koningen, zie 3) worden levend geworpen in de poel van vuur ná 1260 dagen (Armageddon).	Dan. 7:11; 2 Thess. 2:8; Openb. 16:16; 19:20
7.	Tweede inval van de koning van het noorden, geholpen door Rusland. Belegering van Jeruzalem. De Heer vernietigt hem na 1290 dagen.	Dan. 8:23,24; Joël 2:1,2; Dan. 12:11; Jes. 30:31-34; Zach. 12:2-4; 14:3-7
8.	Gog en Magog worden aan het begin van het 1000-jarig Vrederijk vernietigd na 1335 dagen.	Ezech. 38-39; Dan. 12:12.
9.	Terugkeer van de gelovigen uit de tien stammen.	Jes. 28:5; Jer. 30, 31; Ezech. 20:35-38

¹ E.C. Hadley; Zie ik kom spoedig; Uitgeverij Medema, Apeldoorn.

10.	Oordeel over de levenden (de volken).	Matth. 25:31-36
11.	De twee en de tien stammen weer één rijk.	Ezech. 37; Rom. 11:26
12.	Over het herstel van het Romeinse rijk.	Luk. 2:1; Dan. 2:40-43; Dan. 7:24; Openb. 17:12
13.	Assyrië is een voorafschaduw van de koning van het noorden.	
14.	Bij de koning van het zuiden moeten we aan Egypte denken.	
15.	Met Gog en Magog wordt wellicht Rusland bedoeld.	Ezech. 39:1
	Ros = Russen; Mesech en Tubal = Moskou en Tobolsk.	